

Paramodernisten Hans Christian Errebo

HCE har gennem adskillige år arbejdet seriøst med kunst.

Gennem intens udforskning af det kunstneriske univers har kunstneren fundet sin særegne udtryksform. Hans billedsprog bærer præg af en "Jeg er sgu min egen"-holdning; en hæven sig over de allerede eksisterende ismer.

Vi ser en kunstner, der med næsten dumdrigtigt mod, lader hånt om kunstneriske normer; HCE betræder sine egne veje med selsikker nonchalance.

Således finder vi, i en udsøgt række af selvportrætter, kunstnerens fortolkning af den maskuline essens. Det konfronterende ansigt, som ikke viger tilbage fra beskueren, som ikke udstiller sig selv, men som derimod nøgent og modigt stiller op til beskuelse, og får beskueren til at spørge sig selv: "Hvem er det egentlig, der beskuer hvem her?". Portrætserien står som en uimodsagt kommentar til den identitetskriseramte mand, som beskrives i medierne.

Også i Musikerserien ser vi en kunstnerisk dristighed, hvor farvevalg og temperament minder os om Stravinskys Ildfugl, hvor den uanstrengte kraftfuldhed fornemmes i penselførøngens flugt over lærredet, efterladende æteriske hvide huller som suger beskueren til sig.

Vi ser en mand, der ikke er bange for at male udenfor rammerne; et menneske, som ikke er bange for at bevæge sig ud over scenekanten og hoppe ned i afgrunden; en kunstner i sikker forvisning om at penslen nok skal bære!